

Ewa Niesiołowska

Osjaków, pow. Wieluń. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 5, 33-34

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z obiektu Nr 108 pochodzi skarb składający się z 29 wiórów, pochodzących z 3 rdzeni tworzących między sobą składanki.

W części środkowej badanego obszaru natrafiono na częściowo zniszczoną chatę o zarysie czworokątnym z paleniskiem obłożonym kamieniami /wapień i piaskowiec/ w narożniku NE. W pobliżu ściany wystąpiła duża ilość ciężarków tkackich. Analiza węgla drzewnych pochodzących z belek ścian chaty; wykonana przez I. Glusę wykazała, że jest to drzewo sosnowe. Nieliczna ceramika pozwala datować omawiany obiekt na przełom okresu rzymskiego i wczesnego średniowiecza.

Badania będą kontynuowane.

NOWY DWOREK, pow. Świebodzin patrz wczesne średniowiecze
Stanowisko 7

OSJAKÓW, pow. Wieluń Muzeum Archeologiczne i Etnogra-
Stanowisko 3 ficzne w Łodzi

Badania prowadziła mgr Ewa Niesiołowska. Finansował WKZ w Łodzi. Czwarty sezon badań. Osada wielokulturowa z okresów mezolitu, neolitu i epoki brązu.

Wykopy wytyczono w nawiązaniu do wykonanych w latach poprzednich, lecz przesunięto bardziej w kierunku zachodnim. Koncentrowały się one na skłonie wysokiej terasy Warty. Zaobserwowano, że na sbooszu terasy warstwa kulturowa znika. Wydaje się, że sboocze to stanowi naturalny, zachodni kraniec osady.

Przekopano 45 m² uzyskując około 2500 zabytków, w tym przeszło 2000 wyrobów krzemiennych, około 300 fragmentów ceramiki i polepy, około 100 kamieni całych i fragmentów oraz nieco przepalonych kości. Wśród zabytków krzemiennych wstępnie wyróżniono około 150 rdzeni i narzędzi, a stosunki ilościowe pomiędzy poszczególnymi typami przedstawiają się podobnie jak w latach poprzednich, a więc najwięcej uzyskano skrobaczy i odłupków łuskanych oraz sbrojników, przy czym pierwsze miejsce zdecydowanie zajmują tutaj trapezy. Ceramika reprezentowana jest w przeważającej mierze przez kulturę ceramiki grzebykowo-dółkowej /około 250 fragmentów/; znalezione również kilka skorup kultury pucharów lejkowatych; nieliczne są wtręty ceramiki kultury łużyckiej z epoki brązu.

W bieżącym sezonie wyeksplorowano do końca obiekt uznany w roku ubiegłym za prawdopodobny obiekt mieszkalny typu ziemianki. Tegoroczne badania sweryfikowały nieco pierwotne przypuszczenie. Stwier-

dzono mianowicie istnienie domostwa raczej naziemnego, wkopanego dość smacznie poniżej warstwy kulturowej.

Do największych osiągnięć tegorocznych badań należy odkrycie drugiego domostwa, analogicznego do pierwszego, lecz płytszego. Nad obiektem zachowały się ślady po spaleniu prawdopodobnie konstrukcji dachowej. W wypełniku drugiej chaty znaleziono dość dużo zabytków krzemiennych, w tym około 20 rdzeni i narzędzi oraz nieliczne skorupy reprezentowane wyłącznie przez kulturę ceramiki grzebykowo-dołkowej. Obok domostwa odkryto i jamę prawdopodobnie ślad po słupie. Wydaje się, że obie chaty można przypisać kulturze ceramiki grzebykowo-dołkowej.

Pomadto natrafiono na ślady obiektu posiadającego dużo analogii do obiektów opisanych wyżej, lecz nie zawierającego żadnych zabytków. Odkryto również i palenisko.

Dokładna analiza odkrytych obiektów oraz wszystkich uzyskanych materiałów będzie możliwa nieco później. Badania będą kontynuowane.

PIOTRAWIN, pow. Opole Lubelskie patrz wczesne średniowiecze

POGANICE, pow. Słupsk

Katedra Archeologii UAM w Poznaniu,
Konserwator Zabytków Archeologicznych w Koszalinie

Badania prowadziła mgr Dobrochna Jankowska oraz mgr Aleksandra Kośko i mgr Franciszka J. Lachewicz. Finansowała Katedra Archeologii UAM, WKZ w Koszalinie i WRN w Koszalinie. Pierwszy sezon badań. Osada ludności kultury pucharów lejkowatych.

Stanowisko położone jest na rozległej płaszczynie między doliną rzeki Łupawy a drogą polną Łupawa-Pogonice, w odległości 1,9 km na południe od Pogonice. Teren stanowiska o powierzchni około 6 ha porośnięty jest młodnikiem sosnowym.

Badania miały charakter sondażowy, a celem ich było uchwycenie zasięgu osady, rozpoznanie układu stratygraficznego i intensywności zasiedlenia oraz wytypowanie terenu do przyszłych prac metodą szerokopłaszczyznową.

Na terenie stanowiska założono - w południowej, centralnej i wschodniej jego części 10 wykopów o powierzchni 5 x 2,5 m. W sumie przebadano 1,5 ara na głębokość około 1,5 m. Wyniki przedstawiają się następująco: